

1. Duikvlucht op de vijand

Komt er nooit een eind aan de nacht? Wordt het nou nóg niet licht? Voorzichtig richt Habima zich half op in bed en kijkt naar het raam. Ziet ze daar geen stréépje licht tussen de half opengeschoven gordijnen?

Ja, ja, het ís zo! De nieuwe dag begint.

Hè, hè, gelukkig!

Hoor Ibrahim eens snurken! Je zou 'm soms door elkaar willen rammelen. Hij heeft vannacht een heel bos omgezaagd! Een paar keer heeft ze hem een por gegeven. 'Vooruit, draai 's op je linkerzij!'

Dat helpt. Dan staat de zaag stil en hoor je hem alleen diep ademen en zuchten. Wat een slaapkop, die Ibrahim!

Nu ligt hij op z'n rug, de mond half open. Hij maakt al ronkend een pruttelend geluid. Net een straalmotor, die een vuiltje in de benzineleiding heeft.

Soms mompelt hij onverstaanbare woorden, bóze woorden.

Soms balt hij z'n vuisten of trapt met een been.

Daar grinnikt Habima zachtjes om. Hoor hem! Zelfs 's nachts is hij bezig met de grote vijand.

En ineens wordt ze woedend. Die smerige Joden ook! Altijd eropuit om hen, de Arabieren, te treiteren. 't Wordt tijd dat ze er eens flink van langs krijgen.

Ze kijkt schuin opzij naar haar man. Ze is trots op hem. Is hij niet de knapste piloot van de luchtmachtbasis?

Altijd als ze thuis bezig is en het gegier van straalmotoren hoort, móét ze even naar buiten kijken en zwaaien. Dwaas natuurlijk!

Hoe kan een piloot in een Mig je nou zien als hij met een vaart van zo'n 2000 kilometer per uur over je heen raast?

Ibrahim zegt dat hij haar nog nooit heeft gezien. Maar laten kan ze het ook niet.

Ibrahim! Haar Ibrahim! Die staat z'n mannetje! De Joden zullen raar opkijken als ze het lef hebben om hun land, Egypte, aan te vallen. Ze moeten niet denken dat ze de Egyptenaren voor de derde keer op de vlucht kunnen jagen. O nee!

Kijk, kijk, nu begint het écht licht te worden. Gelukkig. Ze poelt om eindelijk uit bed te kunnen. Hoe laat is 't? Bijna zes uur. Dan gaat zometeen de wekker. Zul je Ibrahim zien schrikken!

Hoe lang kennen ze elkaar nu? Eens even nadenken ... ze was net veertien geworden en hij zestien ... Dat is dan acht jaar. Acht jaar! Waar blijft de tijd?

Tóén was-ie nog zo'n verlegen knulletje dat zo dolgraag een echte man wilde zijn, met een dikke snor. En nú is Ibrahim piloot.

Ja, en niet zomaar één! De commandant van de basis heeft op een feestje al eens vertrouwelijk in haar arm geknepen en gezegd: 'Meiske, die Ibrahim van jou, die maakt het wel. Prima kerel! Als ze allemaal zó waren ...'

Hij is nu gewoon piloot. Maar wie weet wordt-ie al gauw leider van een squadron! En dan...

RINGGGG! De wekker gaat.

Ze schrikt. Nijdig haalt ze uit en legt het ding hardhandig het zwijgen op.

Ibrahim is wakker geschrokken. Slaapdronken krabbelt hij in z'n zwarte haar en maakt het nóg meer in de war. Hij geeuwt hartgrondig.

Hè, hè, wat heeft hij heerlijk geslapen! Is 't nou al tijd? Sjonge, een nacht vliegt gewoon voorbij.

'Mogge!' zegt hij en grijnst. 'Goed geslapen, mevrouw Walid?'

‘Mmm ... niet zó. ‘t Lukte vannacht helemáál niet.’

‘Last van me gehad?’

‘Nou ja. Last ... je hebt weer heel wat omgezaagd. Wat kun jij snurken, zeg! Zou daar nou niks aan te doen zijn?’

‘Ja, niet meer gaan slapen. Maar ja. Kom, ik moet eruit. Ik heb vroege dienst.’ Meteen slaat hij z’n benen buiten bed.

‘Beetje overdreven, hè?’ vraagt ze, ‘om elke morgen heel vroeg de lucht af te speuren. Je gelooft toch zeker niet dat ook maar één Jood hier durft te komen?’

Hij haalt de schouders op. ‘Je weet het maar nooit met die lui. Bang zijn ze niet. Je kunt ze voor geen cent vertrouwen. Nee, ‘t is beter dat ze weten dat we elke morgen ... elke morgen paraat zijn. Aanvallen kunnen ze ons wel, verrassen niet.’ ‘Aanvallen,’ zegt Habima minachtend, ‘geloof je ‘t zelf? Ze zullen het wel uit hun hoofd laten. Onze president heeft ons volk sterk en onoverwinnelijk gemaakt. Ik hoorde ‘m gisteren nog door luidsprekers in de stad. ‘Laat ze maar komen!’, zei-ie, ‘wíj zijn klaar.’

Ibrahim knikt. Ja, Nasser is een geweldige leider. Twee keer hebben de Joden gewonnen, maar de derde keer zullen ze niet beleven. Egypte is heel goed bewapend. En hij, Ibrahim, mag eraan meehelpen het Joodse gevaar voor altijd uit te roeien.

‘Tuurlijk, ze hebben geen schijn van kans. Maar wíj moeten wel elke morgen op onze post zijn.’ Hij verdwijnt in de badkamer. Als hij lekker opgefrist en gladgeschoren de huiskamer binnenstapt, heeft zijn vrouw de tafel al gedekt. Ze bekijkt hem van top tot teen.

Hij grijnst haar vriendelijk toe. ‘En wat vindt mevrouw mijn echtgenote van haar straaljagerpiloot?’

‘Je bent een grote opschepper,’ zegt ze, maar ze moet ‘m wel even knuffelen. Wat is haar Ibrahim toch een stoere kerel! Zo’n echte man!

Twintig minuten later trekt hij de buitendeur achter zich dicht,

zwaait naar Habima en wandelt op z'n gemak naar het vliegveld.

't Is niet ver. Met tien minuten ben je er.

Bij de deur staat z'n vriend al te wachten. 'Ha, die Ibrahim!'

'Goeiemorgen, Salim! Hoe is 't?'

'Best! Prima geslapen. Jij?'

'Goed, heel goed.'

'Mooi zo. Als we vandaag nou 's een lekker klusje hadden. Je verveelt je hier suf.'

'Ach ... 't is maar hoe je 't bekijkt. Ik heb het hier prima naar m'n zin. En Habima ook.'

'Ja, jij bent een echte vliegtuigliefhebber. Jij bent gewoon niet van de basis weg te branden. Maar ik vind 't maar niks. Alle dagen hetzelfde: rondje draaien in je machine, eten, kletsen, beetje klussen, een paar lessen... lekker dan.'

'Wat zou jij dan willen?'

'Nou ... een knokpartijtje bijvoorbeeld met een paar Mirages van de Joden. Je ziet hier nooit wat ... Eh ... goeiemorgen, kapitein!' Verschrikt maakt Salim het militair saluut. Lieve help, als die man z'n gemopper maar niet heeft gehoord! Een uitslover als hij heeft altijd wat te zeuren. Maar nee, de kapitein groet de beide mannen rustig terug en verdwijnt naar zijn kantoor.

Salim buigt zich over naar zijn vriend en vraagt gedempt: 'Wat vind jij van die vroege vluchten van ons? Je ziet geen kip! Van mij mogen ze het afschaffen. Als we nou aan de gréns zaten, was 't wat anders. Maar hier, aan het Grote Bittermeer, hebben de Joden niks te zoeken. Of wel soms?'

Ibrahim knikt heftig van ja. 'Een Jood heeft op élk vliegveld iets te zoeken: onze toestellen! Wie in de lucht de baas is, wint de oorlog. Zo werkt dat! Als ze onze machines kapot kunnen maken, zullen ze dat zeker doen.'

'Pfff...' moppert Salim verontwaardigd. 'Wat een idee! Hier

komt geen enkele Mirage. Alle vliegvelden worden beschermd door onze radar. Zo gauw ze hun neus laten zien, plukken we ze uit de lucht.'

'Goed, goed, vanzelf. Maar dan moeten onze Migs wél klaar staan en wij ook. Nou, het beste. Ik zie je straks wel in de mess.'

'Saluut. En vlieg ze.'

'Ook zo.'

In de hal gonst het van de vele stemmen. Een hele groep mannen staat voor het aanplakbord.

Salim heeft er geen belangstelling voor. Papieren gedoe ... Wat heb je eraan? Actie! Daar gaat het om. Dáár zit hij op te wachten. Ibrahim tikt een collega op de schouder. 'Hé, Moessa, wat is dát daar?'

'O, een oorlogsbevel van maarschalk Amer. We moeten ons uiterste best doen, zegt-ie.' Schouderophalend loopt hij verder.

Voorzichtig dringt Ibrahim zich naar voren. Dan leest hij:

'In naam van de genadige en geliefde Allah! Aan: officieren, onderofficieren en soldaten van de gewapende strijdkrachten. Jordanië en Irak zullen aan onze zijde meestrijden ... Syrië staat klaar om samen met ons de vijand aan te grijpen. Ik roep u allen op te vechten met zoveel mogelijk geweld. Wij moeten de Israëlsche troepen totaal verslaan en wij zullen dat doen.

Ik zegen u allen en ik ben er zeker van dat ieder van u zijn plicht zal doen ... Ik heb volledig vertrouwen in onze overwinning.

Allah zal u doen slagen en zal u behoeden.'

Veldmaarschalk Abad Elhakim Amer.

Hè, zulke taal doet een mens goed. Als Ibrahim vijf minuten later in de cockpit van z'n machine zit en de instrumenten controleert, gonst het nog in hem na 'Allah zal u doen slagen ...'. Natuurlijk, Allah is groot! Hij zal zijn kinderen niet beschamen.